

MĂNĂSTIREA ROMBUK TIBET

CAPITOLUL 1

Deucalion dormea rar, dar, atunci când totuși dormea, visa. Fiecare vis era un coșmar. Niciunul nu-l înfricoșa. La urma urmei, era născut din plămada coșmarurilor; și fusese călit de o viață trăită în teroare.

După-amiază, în timp ce moția în chilia lui simplă, visa că un chirurg îi deschidea abdomenul pentru a-i introduce ceva misterios care se zvârcolea. Perfect treaz, dar legat de masa de operație prin cătușe, Deucalion nu avea încotro decât să susporte procedura.

După ce fusese cusut la loc, începuse să simtă că ceva i se târăște prin trup, explorând, ca și cum ar fi fost mânat de o mare curiozitate.

Din spatele măștii lui, chirurgul spunea: „Un mesager se apropie. Viața se schimbă cu o scrisoare“.

Se trezi din vis știind că fusese unul profetic. Nu poseda niciun fel de putere paranormală, în sensul clasic, dar câteodată visele lui conțineau semne și premoniții.

În acești munți ai Tibetului, un apus roșiatic atrăgea în mrejele lui, dinspre ghețari și câmpurile înzăpezite, un miraj de aur fluid. O curea zimțată de piscuri himalayene, cu Everestul înfăpt ca un pumnal într-o teacă, se profila pe cerul senin.

Depart de civilizație, această priveliște vastă îl calma pe Deucalion. De ani buni prefera să evite compania oamenilor, cu excepția călugărilor budiști de pe această platformă mătrată de vânturi, de pe acoperișul lumii.

Deși nu mai omorâse de multă vreme, încă mai ascundea în el furia aceea ucigașă. Aici căuta întotdeauna cu ardoare să își suprime pornirile întunecate, căuta calm și spera să-și găsească adevarata pace interioară.

De la balconul de piatră, deschis, al mănăstirii zugrăvite în alb, privind ghețurile scăldate de lumina soarelui, se gândi, și nu pentru prima dată, că „aceste două elemente, focul și gheata, îi definiseră existența.“

Lângă el, un călugăr bătrân, Nebo, îl întrebă:

– Privești munți – sau dincolo de munți, la ce ai lăsat în urmă?

Deși Deucalion învățase să vorbească mai multe dialecte tibetane în timpul șederii lui prelungite, vorbea de obicei în engleză cu călugărul, pentru că asta le îngăduia o oarecare tihă a conversației.

– Nu-mi lipsesc multe din lumea aceea. Marea. Sunetul păsărilor pe litoral. Cățiva prieteni. Biscuiții cu brânză.

– Biscuiți și brânză? Avem și aici brânză.

Deucalion zâmbi și îi mai zise o dată, mai clar decât înainte.

– Biscuiții cu brânză sunt niște biscuiți uscați, cu aromă de brânză. Aici, la mănăstire, căutăm iluminarea spirituală, sensul vieții, un scop... pe Dumnezeu. Cu toate acestea, adesea, cele mai modeste lucruri, din viața măruntă, de zi cu zi, mici plăceri, par să-mi definească existența. Mi-e teamă că sunt un elev superficial, Nebo.

Strângând mai bine pe lângă el roba de lână, căci vânturile geroase ale iernii mușcău din el fără milă, Nebo rostă:

– Ba dimpotrivă. Niciodată nu am avut un elev mai puțin superficial decât tine. Doar auzind despre biscuiții aceștia uscați cu brânză, și am devenit și eu curios.

O rasă călugărească, voluminoasă, din lână îi acoperea trupul peticit, plin de cicatrici, al lui Deucalion, deși chiar și cele mai aspre temperaturi rar păreau să-l deranjeze.

Mănăstirea Rombuk, în formă de mandala – o minunătie arhitecturală cu pereți de cărămidă, turnuri înalte și acoperișuri grațioase –, stătea atârnată, într-un echilibru precar, lângă un versant sterp. Era imпозantă, maiestuoasă și ascunsă de lume. Cascade de trepte se revărsau dinspre turnurile pătrate până la baza nivelurilor principale, oferind acces către curțile interioare.

Steaguri de rugăciune în culori strălucitoare – galbene, albe, roșii, verzi și albastre, reprezentând elementele naturii – fluturau în vânt. Sutre frumos caligrafiate împodobeau steagurile, astfel că, de fiecare dată când steagurile se unduiau în bătaia rafalelor, o rugăciune era, în mod simbolic, trimisă către ceruri.

În ciuda înfățișării ciudate și a staturii lui Deucalion, călugării l-au acceptat. A absorbit învățările lor și le-a trecut prin filtrul propriei experiențe. În timp, au început să vină la el cu întrebări de natură filosofică, au început să-l caute pentru perspectiva lui unică asupra lucrurilor.

Nu știau cine era, dar înțeleseră intuitiv că nu era un om obișnuit.

Deucalion rămase multă vreme acolo, în picioare, fără să scoată o vorbă. Nebo rămase lângă el, așteptând. Timpul avea prea puțină importanță în lumea fără ceasuri a călugărilor și, după două sute de ani de viață și poate chiar mai mult de-atât de atunci înainte, Deucalion trăise adesea fără să bage în seamă trecerea timpului.

Rojile tibetane de rugăciune pocniră, agitate de rafalele de vânt. Un călugăr, de la fereastra unui turn înalt, suflă dintr-o cochilie ca să cheme lumea la rugăciune. În adâncurile mănăstirii, incantațiile începură să răsune prin pereții de stâncă rece.

Deucalion privi în abisurile canioanelor inundate de lumina de purpură a asfințitului, la est de mănăstire. De la unele ferestre ale Rombukului căderea în gol putea fi de peste trei sute de metri.

Din lumina crepusculului o siluetă îndepărtată se desprinse, înaintând spre el.

– Un mesager, spuse el. Chirurgul din vis grăise adevărul.

La început, bătrânul călugăr nu distinse silueta vizitatorului. Ochii lui de culoarea oțetului păreau a se fi estompat de soarele nefiltrat de la acea extremă altitudine. Apoi ochii i se măriră brusc.

– Trebuie să-l aşteptăm la porțile mănăstirii.

Salamandrele, atrase de luminile torțelor, se târau printre parii de fier ai porții principale și pe zidurile de cărămidă care îi împresurau.

Înăuntru, chiar lângă poartă, în curtea exterioară, mesagerul îl privi pe Deucalion cu un amestec de curiozitate și teamă.

– Yeti, șopti el, pronunțând numele dat de șerpași cumplitului om al zăpezilor.

– A devenit un obicei ca, înainte să transmiti un mesaj, să aduci o insultă celui care îl primește? spuse Nebo, cuvintele ieșindu-i din gură în rotocoale de respirație înghețată.

Vânăt cândva ca pe un animal sălbatic, trăind două sute de ani ca ultimul paria, Deucalion era vaccinat împotriva oricăror răutăți. Nu se mai putea simți ofensat.

– Dacă aș fi fost un yeti, spuse el, vorbind pe limba mesagerului, aș fi putut fi atât de înalt pe cât sunt. Și se ridică în

picioare, întinzându-se mai bine de doi metri în sus. Aș fi putut fi atât de bine făcut și musculos. Dar aș fi fost mult mai păros, nu crezi?

– ... da, răspunse mesagerul, bănuiesc că da.

– Un yeti nu se bărbierește niciodată. Aplecându-se spre el, ca și cum avea de gând să-i împărtășească un secret, Deucalion spuse: Sub tot acel păr, un yeti are o piele foarte sensibilă. Rozalie, moale... se irită ușor dacă dai cu lama de ras.

Căpătând ceva curaj, mesagerul îndrăzni să-l întrebe:

– Și atunci, tu ce ești?

– Big Foot, spuse Deucalion în engleză, și Nebo râse, dar mesagerul nu înțelese.

Stresat și iritat de râsul călugărului, tremurând nu doar din cauza aerului înghețat, mesagerul îi întinse un pachet răpcios, învelit în piele de capră, legat strâns cu curele din piele.

– Poftim. Înăuntru. Pentru tine.

Deucalion încolăci un deget imens în jurul curelei de piele și îi smulse pachetul din mâini, desfăcându-l învelitoarea din piele de capră, descoperind un plic, o scrisoare boțită și pătată, aflată în tranzit de multă vreme.

Adresa de returnare era din New Orleans. Numele era acela al unui vechi și credincios prieten, Ben Jonas.

Privind încă nervos, pe ascuns, la chipul pe jumătate dis-trus și acoperit de cicatrici al lui Deucalion, era evident că mesagerul considera că era de preferat compania unui yeti decât o călătorie înapoi, prin întuneric, prin trecătoarea înghețată și periculoasă din munți.

– Aș putea primi adăpost în noaptea asta?

– Oricine ajunge la aceste porți, îl asigură Nebo, primește tot ce are nevoie. Dacă am fi avut, și-aș fi dat niște biscuiți cu brânză uscați.

Din curtea exterioară urcară pe rampa de piatră până în curtea interioară. Doi călugări tineri, cu lanterne, sosiră ca și cum ar fi auzit o chemare telepatică, pentru a-l escorta pe mesager la chiliile pentru oaspeți.

În sala de primire a oaspeților, scăldată în lumina candelelor aprinse, într-un alcov care mirosea a lemn de santal și tămâie, Deucalion citi scrisoarea. Cuvintele scrise de mâna lui Ben transmiteau un mesaj vital cu o cerneală albastră, de stilou.

În același plic era și un articol de ziar, din *New Orleans Times-Picayune*. Titlul și conținutul nu aveau atâtă importanță pentru Deucalion pe cât avea fotografia care le însoțea.

Deși coșmarurile nu-l puteau însăpmânta și încetând de mult să se mai teamă de vreun om, mâna îi tremură în momentul acela.

— Vești rele? îl întrebă Nebo. A murit cineva?

— Mai rău de atât. Cineva e încă în viață. Deucalion se uita, nevenindu-i să-și credă ochilor, la fotografia pe care o resimtea mai rece ca gheata. Trebuie să părăsesc Rombukul.

Această afirmație îl întristă teribil pe Nebo.

— Mă mângâiasem cu ideea că la moartea mea *tu* vei fi acela care să spună rugăciunile.

— Nu ești în pericol să mori în curând. La fel de bine conservat ca o murătură în oțet, spuse Deucalion. În plus, sunt ultimul om din lumea asta pe care l-ar asculta Dumnezeu.

— Sau poate primul, spuse Nebo cu un zâmbet enigmatic, dar cu semnificație. Bine. Dacă intenționezi să umblă iar în lumea celor de după munții aceștia, mai întâi permite-mi să-ți fac un dar.

Lumânările gălbui se înălțau din sfeșnice aurite ca niște stalagmite de ceară, strălucind calde în încăpere. Pe pereți erau

pictate, cu grație, mandale, desene geometrice, închise în cercuri, reprezentând cosmosul.

Rezemat de un scaun căptușit cu perne subțiri, din mătase roșie, Deucalion se uita fix la tavanul cu lotuși înfloriți, sculptați și pictați.

Nebo stătea lângă el, înclinat deasupra lui, studiindu-i trăsăturile cu atenția unui cărturar care descifrează pergamente complicate pe care sunt scrise sutre.

În timpul deceniilor petrecute prin circuri, Deucalion fusese acceptat de circari ca și cum nimic în însășiarea lui nu era remarcabil. și ei erau la marginea societății, fie că aleseaseră asta, fie că nu avuseseră încotro.

Câștigase binișor în reprezentății cu monștri de circ, reprezentății care erau numite *zece într-unu*, pentru că ofereau zece spectacole într-un singur cort.

Pe scena lui mică, stătea din profil, cu partea frumoasă a chipului întoarsă spre culoarul plin de rumeguș, de-a lungul căruia fraierii treceau de la reprezentăție la reprezentăție, de la femeia grăsă la omul de cauciuc. Când se adunau înaintea lui, neînțelegând de ce fusese băgat într-un asemenea spectacol, el se întorcea pentru a le arăta partea desfigurată a chipului.

Bărbați în toată firea rămâneau fără grai și se scuturau înflorați. Femeile leșinau, deși erau din ce în ce mai puține, cu cât se scurgeau anii. Numai adulții peste optprezece ani erau admisi, pentru că era posibil ca, la vederea lui, copiii să fie traumatizați pe viață.

Odată chipul descoperit în întregime, se ridică și își scotea cămașa, pentru a le arăta trupul gol până la brâu. Cicatricile lui cheloide, creștăturile puternice lăsate de suturile de metal primitive, excrescențele ciudate...

Acum, lângă Nebo, stătea o tavă pe care era așezată o gamă mare de ace subțiri de otel și sticluțe cu cerneluri de diferite culori. Cu o dexteritate nemaipomenită, călugărul îi tatuă fața lui Deucalion.

– Acesta este darul meu pentru tine, un model de protecție. Nebo se apleca să-și inspecteze opera, apoi începu un nou model de linii albastre, negre, verzi.

Deucalion nu schiță niciun gest de durere și nici nu era omul care să fi urlat la înțepăturile a mii de viespi.

– Vrei să creezi un puzzle pe fața mea?

– Fața ta, în sine, e un puzzle. Călugărul zâmbi la vederea muncii lui și la pânzele inegale pe care își imprimase dese-nele elaborate.

Curgea vopsea, curgea sânge, acele ciupeau, înțepau, străluceau și zornăiau, atingându-se unul de celălalt în momentele în care Nebo folosea două deodată.

– La modelul acesta complex, ar trebui să-ți ofer ceva pentru durere. Mănăstirea are opiu în dotare, deși nu putem să ne bucurăm de el foarte des.

– Nu mi-e frică de durere, răspunse Deucalion. Viața e un ocean de durere.

– Poate că viața din afara mănăstirii.

– Chiar și aici aducem amintirile cu noi.

Bătrânlul călugăr selectă o fiolă de cerneală roșie ca focul, pe care o adăugă la model, ascunzând concavitatele grotești și zonele netede întrerupte, creând iluzia unei normalități sub motivele decorative.

Nebo își continuă munca în liniște o vreme, apoi spuse:

– Acestea îți vor servi drept diversiune pentru ochii curioșilor. Bine, nici cel mai complicat desen nu poate să acopere totul.

Deucalion își ridică mâna să pipăie tatuajul dureros ce îi acoperea suprafața pielii care arătase ca o oglindă spartă.

– Voi trăi doar în întuneric și umbre, aşa cum am făcut-o de-atâtea ori înainte.

După ce puse dopuri la sticluțele cu cerneluri și șterse acele cu o cărpă, călugărul spuse:

– Încă o dată, înainte să pleci... moneda?

Îndreptându-se în scaun, Deucalion culese cu mâna dreaptă din aer, de nicăieri, o monedă de argint.

Nebo îl privi pe Deucalion cum plimba moneda pe monturile degetelor – cum o făcea pur și simplu să *meargă*, aşa cum ar fi făcut magicienii –, manifestând o dexteritate remarcabilă dacă luai în considerare mărimea considerabilă și aspectul brut al mâinilor lui.

Dar atâtă lucru ar fi putut face orice magician bun.

Cu degetul mare și cel arătător, Deucalion trimise moneda în aer. Moneda străluci în timp ce se rotea înălțându-se.

Deucalion o smulse din aer, prințând-o în pumn... apoi îl deschise – era gol.

Oricare magician bun ar fi putut face așa ceva, și chiar să scoată moneda de după urechea lui Nebo, ceea ce Deucalion și făcu.

Călugărul era, în schimb, fascinat de ce avea să urmeze.

Deucalion pocni iar din degete și trimise moneda zburând în aer. Lumina lumânărilor o făcu din nou să sclicească, aşa cum o făcuse și mai devreme. Dar, sub ochii lui Nebo, moneda, pur și simplu... dispără.

La apogeul urcușului ei, întorcându-se spre lumină, când cap, când pajură, se făcu nevăzută. Moneda nu mai ajunse pe podea. Mâinile lui Deucalion nu erau în apropierea ei când se topî în văzduh.